

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XXVIII. Anima pœnitentiam differens, semper difficiliorem
inveniet conversionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCURSUS XXVIII.

Nun.

Vigilavit jugum iniquitatum mearum...
dedit me Dominus in manu, de qua non po-
tero surgere. *Thren. 1. v. 14.*

DE ANIMA.

*Anima peccatorum iugo & onere pressa, si
illud excutere differat, semper gravius
experietur, ut demum infirmata de eo non
possit surgere.*

1.
*Psal. 37.
v. 4.*

*Jugum
peccati
gravissi-
mum.*

Magnum, & gravif-
simum, est pecca-
torum jugum, &
onus iniquitatum,
de quo Psalmista testatur: *Ini-
quitates meae supergressae sunt caput
meum, & sicut onus grave, grava-
tae sunt super me.* Sub hoc ergo
onere & jugo pressa, gemit
peccatrix anima; *Vigilavit ju-
gum iniquitatum mearum, convolu-
tae sunt, & imposita collo meo, nam
teste Hugone, hoc totum dicitur
in persona peccatorum, qui imposi-
tam, & colligatam collo suo* portat iniquitatem, ab ea in a-
byssum trahendus, sicut mola vel
lapis, ait idem, collo latronis im-
ponitur, ut demergatur ad ima;
Nimio enim peccatorum, iden-
tidem collectorum, & colliga-
torum pondere pressus pecca-
tor, & in profundum demet-
sus, ita in virtute sua infirma-
tur, ut potenti iniquitatum, &
demonis manu oppressus, sur-
gere amplius non possit, nisi *Sub quo
non potest
anima
surgere.* omnipotenti Dei manu, &
gratia specialis auxilio (de quo
desperare non debet) eruatur.

Alsig-

II.

Assignant in virtute motrice duplicem rebus gravitatem philosophi, primariam scilicet, & secundariam; primaria illa est, quæ corpori naturali, v. g. lapidi coëva, & à natura indita est, secundaria verò, est, quæ ipsi secundariò, & per motum advenit, ita ut lapis ab alto monte præcipitatus, accedente semper novâ, & secundariâ, per vehementiam motûs, gravitate, majori semper impetu in abyssum, & centrum præcipitetur. Habet homo, originali peccato, & fomite pressus, naturalem, ad malum, gravitatem, nitimur enim in vetitum, sed innatæ huic, & primariæ gravitati, accedit secundaria, dum peccator de peccato in peccatum præcipitatus, majori semper cû impetu in abyssum tendit, ut, quò diutius, instar lapidis cadendo devolvitur, & præcipitatur, eò difficilius inhiberi, & à casu sisti possit donec in profundum, & abyssum absorptus, erigendi spem omnem præscindat, impius quippe, cum in profundum, vel in centrum (ut alij legunt) venerit, contemnit, peccare, addit Interlinearis, id est, Non curat peccare, exponit Carenlis, vel, potiùs contemnit eos, qui sibi in abyssum jam præcipitato, resurgendum suadent, cû tanta iniquitatis profunditate,

Gravitas primaria

Et secundaria

Prov. 18. v. 3.

Peccatoris collo alligata mola,

& pondere sit oppressus, ut de eo non possit surgere; Impositæ enim sunt iniquitates collo ejus, sicut mola, vel lapis collo latronis, ut demergatur ad ima, ut dictum ex Hugone, & tunc Iniquitas sedet super talentum plumbi; ut idem Hugo insinuat.

Ubi alludit ad illud Zachariæ cap. 5. qui videbat portari talentum plumbi, & ecce mulier una sedens in medio amphoræ. Et dixit: hæc est impietas: & projecit eam in medio amphoræ, & misit massam plumbeam in os eius. Iniquus, & impius, si nondum in amphoram, & profunditatem demersus sit, facilè adhuc poterit emendari, & erigi, sed si projectus jam sit, & plumbi massâ gravatus, quis levare eum poterit? Massa plumbea impietatis, est consuetudo peccandi, ait Cornelius, quæ est quasi gravitas adveniens secundaria, hæc enim peccatorem ita degravat, ut in abyssum malitia demergat, ex qua se erigere, & exurgere nequit, nisi miraculo, & miraculosâ Dei potentia manu, & gratiâ elevetur, & extrahatur. Dedit me in manu, de qua non potero surgere, quare maturandum, & surgendum, antequam hoc pondus plumbi superveniat, & peccandi consuetudine, & vitiorum multitudine augeatur.

Hoc S. Arsenio in quadam visione insinuare volebat Deus, dum

Zach. 4. v. 7.

Massa plumbea est consuetudo.

Cornelius b. c.

Requiris miraculo sam Dei manuum.

III.

dum ipsi ob oculos posuit quendam, onere satis gravi onustum, virum, qui fossam aliquam transilire cupiens, attonitus hærebat, & trajicere tardabat, interim aquæ fossæ se magis ac magis dilatabant, ac humeris onus oneri superimponebatur, ut minùs ad saltendum misellus expeditus, & fossa superatu esset difficilior. Sic planè peccatrix anima dum fossam primò modicam, levi onerata peccatorum fasciculo, transilire tardat, ingravescente indies onere, virtus infirmatur, & peccatorum crescente profunditate, & latitudine transitus redditur periculiosior.

*Visio 8. Ar
seni.*

Onus semper crescit

*Ezech. 47
v. 3.*

*Fluvius
fit semper
profundior.*

Videbatur sibi Propheta Ezechiel duci à quodam viro, (habente funiculum in manu, sua & metiente mille cubitos) in aquam usque ad talos, rursumque mensus alios mille traduxit eum usque ad genua, deinde post alios mille usque ad renes, demum ulteriùs torrentem ingressus, ita intumentes, & profundas invenerat aquas torrētis, ut transvadari amplius non possent. Hoc idem accidit animæ peccatrici, quæ primùm à maligno spiritu in aquas suarum concupiscentiarum inducitur usque ad talos, quas pervadere, & redire facillè posset, sed, dum profundius usq;

ad genua, & successivè usque ad renes inducitur, jam horret eas superare anima, sed dum necdum maturat reditum, sed incrementibus aquis se indies profundius immergit, talem demum invenit profunditatem, ut nec transuadandi, nec transnatandi habeat facultatem, & insuper malo habitu, aquas concupiscentiæ imbibente, aggravata erigere se amplius & emergere non possit, nisi miraculo, & miraculosâ Dei potentis manu: Aquæ enim supergrediuntur caput ejus; *Abyssus operuerunt eos, descenderunt in profundum, quasi lapis, dati sunt in manu, de qua non poterunt surgere. Maturandum igitur, & cautè invigilandum, quia*

periculum in mora.

Utuntur hoc axiomate non

tam medici, quam milites, magni enim sæpe periculum militiæ mora fecit, unde exercitati belli duces celeritati maxime studebant; De Alexandro legitur, quòd omnem in celeritate victoriam posuerit, nec minùs omni occasione invigilans Julius Cæsar, omnem rumpebat moram, ne hosti profectus, sibi autem periculum accresceret. Suadet enim militaris prudentia, hostem aggredi, antequam novo augeatur succursu, priùsquàm aggeribus se muniendi tempus &

occa-

S. Bo
Cent
2. 16

Exodi. 15.
v. 5.

Periculū
in mora.

IV.

In milis
116

Hostis op-
pugnandus
antequam
crescant vires

occasio suppetat. Peccatum, ^{super foramine aspidis, & in caver-}
^{na reguli manum suam mittet. Sed}
 quod per poenitentiam non diluitur, ^{si mora concedatur serpenti, de}
 mox suo pondere ad aliud trahit, ^{die in diem crescens vires assu-}
 uti testatur meus Seraphicus, ^{met, etiam viro formidabilis, gulandus.}
 & sic peccatum novo statim au-
 getur succursu, munit se agge-
 ribus malarum consuetudinū,
 & profundis fossis inaccessi-
 bile se reddit; Ut ergo pecca-
 tum, cui moram se augendi, &
 muniēdi morā dedimus, rursus
 expellatur, hoc opus hic labor
 est. Hic animosā generositate &
 violento insultu, hīc fervidis
 orationum & ignitis bombis
 ad ejiendum hostem, opus
 est; hoc periculum mora
 fecit; nam in principio levi ma-
 nu, facili negotio hostis ejici
 poterat, qui magna nobis (se
 muniendo, & multiplicando)
 jam negotia facit. Pericu-
 lum in mora.

Ericius difficulter pariens,
 de die in diem partum differt,
 semper tamen crescentibus a-
 culeis, & indurescentibus dif-
 ficiliorem, sic quod diutius sa-
 lubrem partum peccatis gravi-
 dus differt peccator, difficilio-
 rem semper experietur con-
 versionem: Periculum mora
 facit, crescit enim cum mora,
 peccati stimulus, & induratur.

Vipera, vel serpens adhuc
 tener, & vix lucem aspiciens,
 levi & tenerā cujusvis pueru-
 li manu conteritur, & jugula-
 tur; *Delectabitur insans ab ubere*
P. Franc. Iosephi Op. IV.

Mirum erga serpentes an-
 tipathiam habet Cervus, qui
 nemorum saltus percurrens,
 cavernas serpentum perquirat,
 queis fumantia applicans ora,
 ardenti halitu attractos deglu-
 tit serpentes, hoc ergo serpen-
 tis veneno magis incalescens,
 sitibundus refrigerantem anhe-
 lat fontem, quem ubi intra tri-
 um horarum spatium nequit
 attin-

attingere, veneni ardore suffocatus interibit, quod si verò intra præfixum maturè terminum aquarum fontem contigerit, extincto veneni ardore,

Quærit fontem.

Hugo in psal. 41

Fons est fontem penitentia.

Isa. c. 12. v. 3.

vitam sibi ad multos prolongabit annos. Venenosum serpentem, dixi peccatum, hoc ergo ubi deglutivit anima, quò se vertere, aut properare debet, nisi ad penitentia fontem? Sicut ergo (asserit Caren- sis) cervus desiderat, hausto veneno, venire ad fontes aquarum, ita anima fidelis hominis, hausto peccato, id est, revocato ad memoriam, desiderat venire ad Deum, & venit ad fontem penitentia, in quo refrigerium invenit contra peccatū. Quem- admodum igitur desiderat cervus ad fontes aquarum, ita anima mea (hausto peccati veneno,) desiderat ad te Deus meus, ut concupiscentia veneno accensa se in fonte aquæ vivæ refrigeret.

Haurietis aquas de fontibus Salvatoris, per quas S. Ambrosius sanctissima Ecclesie Sacramenta, ex sacratissimis Crucifixi vulneribus scaturientia, & salientia intelligit, quæ refrigerium, & medicinam præstant anima peccatrici.

Sed quemadmodum Cervus, nisi haustâ aquâ vivâ, infectus interit, ideò velociter ad fontes aquarum properans, ita etiam peccator, nisi, (hausto peccati veneno) citius ad pœ-

nitentia fontem accurrat; suffocatur, aut saltem ita inficitur, ut vix medicina locus relinquatur. Venenata enim inducias non patiuntur, ex recepto medicorum Aphorismo, adeoque periculum in mora.

Eadem verè ratio est in gravi, & periculoso & lethali vulnere, dum vulnus recens est, optimam curandi spem chyirurgus concipit, similiter ossium rupturæ, adhuc recenti facillè invenitur remedium. Arenula in renibus, aut viscosa materia in vesica residentes, ab initio facillè evacuantur, sed si trahatur mora, arena arena accrescens, per juxta positionem, viscosus humor alteri coagulatus efficiunt calculum, non nisi summo cum dolore, aut scissione eruendum; Ruptura ossium ab initio non bene medicata, generat cartilaginem, quæ indurecens inflexibile facit os, quod cum maximo periculo & dolore, tortum frangi violenter rursus debet, ut fiat rectum, denique vulnus primò neglectum generare putredinem, & periculosè inflamari incipiet, cui medicus urendo & secando subvenire cogitur non sine periculo, quod prius lenimento facillè poterat curari. Graves plagæ, periculosa animæ vulnera, sunt peccata, quæ curari in principio facillè

venenata inducias non patiuntur.

VI.

vulnus recens.

Calculi arena facillè curantur.

Cum mala per longas inva-
luere moras.

facile possunt, si citius oleo
aut medicamine fota, circum-
ligentur: Sed saepius accidit,
quod Isaias conqueritur, Vul-
nus, & livor, & plaga tumens, non
est circumligata, nec curata medi-
camine: nec fota oleo, unde in-
crescens livor, & tumor, & pu-
tredinis generatio indies diffi-
ciliorem reddit curam, quod
que vulnus peccati medicami-
ne, & lenissime curari poterat,
levi scilicet correctione, aut
pœnitentiâ, jam, magnam mor-
tificationis violentiam, uren-
tem & secantem, inò miracu-
losam Omnipotentis Dei me-
dicam requirit manum. Torti
animi motus & passiones jam
induratae, & consuetudines
cartilagine obductae, tam faci-
le non amplius flectuntur, sed
in inveteratis istis crurifragiis,
violenter more medici, Deus fran-
git tortum, ut fiat rectum, uti præ-
cedenti discursu memoratum.
Sic etiam ubi peccata arenae
subtilis, vel viscosi humoris
more, morosâ negligentia in
calculum, coagulata, excreve-
runt, indies novâ accretione,
augenda, quam pœnosum re-
medium, quam expertum re-
quirunt medicum, qui ea ex-
pellat? tantum periculum,
tam periculosam curam mora
fecit; Unde

Principiis obsta, serò medicina
paratur.

Verum quidem est, quod nul-
lus æger, quantumvis ab homi-
nibus desperatus, de medica &
miraculosa Dei manu, despera-
re debeat, quia (ut bene dicit
Augustinus) medicus noster omni-
potens est, sed tamen non fecit ta-
liter omni nationi, ut statim om-
nipotentiae dexteram, & mi-
raculosam extendat manum, ad
eruellendam de faucibus aeternae
mortis inveteratam in pecca-
tisanimam.

Quomodo si eruat pastor de ore leo-
nis duo crura, aut extremum auri-
cula, sic eruentur filii Israel, &c.

Quae verba ad literam sic intel-
ligit Hugo, sicut parva reliquiae
vix auferuntur interdum à Leone de
ove, sic per pauci de filiis Israel, di-
lacerati, & miseri eruentur, nempe
de faucibus Assyriorum. My-
sticè ab illo per leonem intelli-
gitur, diabolus, qui oves Eccle-
siae dilaniat, sed pastor Ecclesiae

quasi duo crura, & extremum
auriculæ eruit, prædicando.
Illi autem, qui ita è faucibus
rugientis hujus infernalis leo-
nis eruuntur, tam pauci sunt, ut
non plus reputari valeant re-
spectu eorum, qui deglutium-
tur, quam crura & auriculæ re-
spectu totius corporis, adeò ut
infernali leoni ex istis invete-
ratis peccatoribus totum pene
corpus, & damnata massa, Pa-
storibus

Gg 2

VII.

Medicus
omni po-
tens est.
S. August.
1. sal. 147.
v. 9.

Amos. 3.
v. 12.

Hugo
Card. hic.

Ervere po-
test à fau-
cibus dia-
boli.

Si vel ex-
tremum
auriculæ
super sit.

Haec v. 6
Secus si in
veteras-
cunt.

Sic etiam
animi vul-
nera.

Hugo pf.
146.

Principiis
obsta.

storibus autem, & prædicato-
ribus, vix cedant duo crura, &
extremum auriculæ. Non e-
nim fecit taliter omni nationi, sci-
licet, ut eruat à morte animas eo-
rum, ita jam diaboli faucibus
absorptas, ut vix extremum
auriculæ (qua salubres adhuc
audire adhortationes valeant)
aut duo crura (quibus parum
adhuc boni operabantur) com-
pareant, quibus Deus eas po-
tenti, & miraculosâ manu eruit
è faucibus, & manu diaboli, de
qua ordinariâ viâ & modo,
surgere, & erui non poterant.

Pfal. 32.
v. 19.

VIII.

Equus
habens
frantum
& sessorè,

2 R. g. 8.
v. 1.

Non sui
Iuris est.

Lyranus
hic.

Equus sibi frantum injici pas-
sus, & sessore admissio, jam in
manu est, de qua nec poterit
surgere, nec se movere, nisi
ad sessoris nutum; Effrænâ au-
tem equus naturali gaudens li-
bertate pascua libero decurrit
pede. Recensent, tanquam
rem memoratu maximè dig-
nam sacræ paginæ: Factum est,
autem posthac, percussit David Phi-
listim, & humiliavit eos, & tulit
David frantum tributi de manu Phi-
listim. Elegans, & emphati-
cus loquendi modus est: Frantum
tributi, quippe (ut notat Lyranus)
frantum est id, quo tenetur e-
quus sub sessore, & eodem modo, tri-
butum est id, quo tenetur populus
subjectus sub dominatore. Hoc
ergo frantum de manibus Phi-
listinorum ereptum, ipsorum
cervicibus injecit David.

Homo tanquam generosus
equus, naturali gaudens liberi
arbitrij libertate, sacra cœle-
stis consolationis pascua, in-
offenso percurrit pede. Sed
ubi à diabolo injici sibi frantum,
eumque sessorem admittit, jam
taliter subjugatus, gemit sub
manu, de qua non surgere, ne-
que sessorem aut frantum excu-
tere poterit, nisi miraculosa
figurati Davidis manu, Christus
enim (teste glossa ordinaria)
de aëris potestatibus triumphans, fra-
num erroris, quod humano generi
imposuerant, confregit. Sed quo-
niam peccatores novo se malæ
consuetudinis freno infrænari,
& iniquitatum, ac vanitatum
funibus, quasi equos ad plaustrum
peccati alligari patiuntur,
potenti rursus cœlestis Davi-
dis indigent subsidio.

Acclamat hisce Isaias, vae qui
trahitis iniquitatem, in funiculis va-
nitatis, & quasi vinculum plaustrum pec-
catum. Optimè in hunc locum
advertit Glossa, meritis iniquitas
in funiculis vanitatis trahitur, quia
peccata peccatis connectuntur; Et
inania sunt, & fila araneorum, sed
si exire voluerimus, tanquam solidis
fimis vinculis tenemur; Quod inde
provenit, quod exigua pri-
mum, & debilia fila, mul-
tiplicari, & sibi invicem
per consuetudinem intor-
queri patimur, licet enim filo,
aut capillo nihil sit inanium &
debilius, iis tamen multiplica-
tis

Sic homo
à diabolo
infrænatus.

Subsidio
tenet.

Glossa.
Ordin.

Vel ligatus.

Isaias 57.
18.

Glossa
Ordin.

Fila cres-
cunt in su-
nem.

Sic & ca:
pilla.

tis restem sibi, & quali vinculum plaustrum nequit peccator.

IX. Speciosus valde, & pulcher aspectu Absalom, maximè in sua superbiebat cæsarie; Semel autem in anno tondebatur, quia gravabat eum Cæsaries, ponderabat enim capillos capitis sui ducentis siclis, pondere publico. Siclus autem semiuunciam constituit.

2. Reg. 14 v. 16.

Cornel. Exod. 10. v. 13.

Absalonis Capilli graves.

Quid levius capillo? Et tamen capilli multiplicati, & crescentes etiam libram demum excedunt, & quid debilius capillo? & tamen capilli multipliciter contorti funem efficiunt.

2. Reg. 18 v. 9.

His sissipen sus in: erficiunt.

Contra Regem patrem rebellavit senectutis paternæ impatiens, & regnandi immoderata libidine accensus Absalom, sed victus ipse à paterno exercitu, & in fugam actus, infelici eo tempore, dū capillos nondū totonderat, mulo ergo suo insidens, dum præcipiti cursu subter condensam quercum ferrebatur, adhesit caput ejus quercui, & illo suspenso inter cœlum, & terram, mulus, cui infederat, pertransiit. Sic ergo capillorum suorum fanibus captivatum aggressus Joab, palpitantem tribus transfixit lanceis.

S. Anton. Pad. Dom. 4. Fent.

Peccatoris figuram gerebat Absalom, de quo sanctus meus Antonius Paduanus: Absalom semel in anno tondeatur: Capillo-

rum tonsio, est peccatorum in confessione depositio, quam multi semel in anno faciunt, cum singulis diebus esset necessaria. Non tanti aestimant peccatores hos capillos. non magni ponderant, quare eos portare non gravantur, sed nō considerant, eos indies crescentes, demum centenos siclos, & libram publici & gravis ponderis habituros, dum tantum in anno tondentur, & tunc quidem superficialiter. Barbam radere indubitatè, singulis septimanis, consuevère moderni, sed gravem hanc cæsariam per menses & annos circumferre non erubescunt, semel in anno plusquam sufficit. Et tunc quidem magni aliquid se præstare aestimant, totamque ad tonsionis suæ annuè luctum, urbem, ac viciniam convocant.

Semel in anno.

Excitabulum la die Ven. via sancti.

Haud secus, quàm cum in majoris septimanæ lugubribus illis feriis, silente campanarum sono excitabulum solum ligneum adhibetur, cui quidam hanc superposuit ingeniosè inscriptionem: Semel in anno. Eorum strepitosam indigitare volens confessionem, qui semel tantum in anno peccatorum pondus deponere, & capillos tondere solent.

Attendant autem miserrimi hi homines sortem suam periculosissimam, adveniet enim

*Abscinda
sapius ca-
pillos.*

enim, vel improvisò, tempus, quo à facie Dei fugitivi, & aversi, persequente divinâ vindictâ, & morte, adhærebunt quercui, quæ non nisi porcorum cibum producit, nempe concupiscentiis suis, quibus dum capillis suis, (id est, peccatis) densis & fortiter contortis innexi sunt, quasi vinculo plaustri alligati, seipsos (palpitantes præ mortis angustia) expedire nesciunt, & sic pertranseunte subtrâ mulo, scilicet corpore, pendet inter cælum & terram infelix anima, infernali hosti futura præda.

*Recapitulatio
con
septimum.*

Ecce quid capillo levius, quid fragilius? & tamen æternæ damnationis periculo multiplicatis & crescentibus capillis innodatur anima. Abscindamus ergo capillos, non semel tantum in anno, ne tanquam fauni pilosi, aut canes aquatici coram Deo compareamus, & iis innexi pereamus. Non trahamus in longum funiculos, tanquam vincula plaustri condensatos. Excutiamus frænum & sessorem, & veram quæramus in cœlestibus pacis libertatem; Eruamus animam nostrâ è faucibus leonis, antequam nos usque ad extremum auricula deglutiat; Eji-

ciamus arenam, antequam crescat in calculû, flectam ossa torta, antequam indurescant, obli-gæus vulnera, antequam putrescant, expellamus venenû, antequam cor inficiat, jugulemus serpentes antequam genimina procreent; Aggrediamur hostem, antequam accepto subsidio se aggeribus muniat; Per vadamus torrentem antequam in abyssum crescat, rejiciamus impositum humeris nostris onus antequam succumbamus; Resiliamus ex amphora, antequam nos plumbi massa supprimat, excutiamus jugum, iniquitatum collo nostro instar molæ aut lapidis, alligatum, antequam tradamur in manum, de qua non possimus surgere: Periculum enim in mora. Fratres jam hora est, jam tempus acceptabile. Et siquidem etiam manu, de qua non possimus surgere, oppressi videamur, nec sic tamen desperemus, sed intimo cordis affectu omnipotentem nostrum invocemus adiutorem & medicum, qui miraculosâ nos manu, & gratiâ suâ, quasi extremum auriculæ eripiat, ereptos protegat, & ab ulteriori periculo immunes, ad securum æternitatis portum perducatur, Amen.

DISCUR-